

MERMEDUSA

THOMAS
TAYLOR

GENC
T
TIMAS

KIŞ GÜNDÖNÜMÜ

ZAMAN.

Bir şeyin ardından diğerrinin gelmesidir, öyle değil mi?

Bir an gelecekte olacak şeyler için heyecanlanır, hemen ardından da o yeni başlangıçların sona doğru atılan ilk adımlardan başka bir şey olmadığını hissedersiniz.

“Herbie.”

Beni esas rahatsız eden, şu sesler. Henüz yapmadığınız her şey için geriye sayım yapan...

“Herbieç?”

...ve gerçekten yapmakta olduğunuz şeyler için bile daima geç kaldığınızı hatırlatan bir saatin bitmek bilmez tik takları.

“Herbie! Uyan!”

Arkadaşım Violet Parma'nın tokat gibi çarpan sesi, beni şimdiki zamanın gerçekliğine geri getirdi. Akşam olmuştu ve kayıp eşya mahzenimde, odun sobasının sıcacık parıltısında, bir asır dolusu unutulmuş eşya, kaybedilmiş ıvır ve çeşit çeşit zıvırla çevriliydik. Kasvetli aralık sonu havası Tuhaf Deniz Kasabası'nı sert rüzgârlarla kasıp kavururken, buzlu karlar da mahzenimin penceresine çarpıyordu. Violet, çenesine kadar çektiği battaniyeyle kedi Erwin'in mırıltılarına boğulmuş bir halde koltuğumda otururken, ben, Herbert Limon, Büyük Nautilus Oteli'nin Kayıp Eşya Sorumlusu, merdivenin en alt basamağında sersem gibi sallanırken elimdeki bir şeye bakıyordum.

Çünkü yine olmuştu, değil mi?

"Pardon" dedim nefes nefese. "Bunu sen de... sen de hissettin mi?"

"Neyi hissettim mi?" Violet bana merakla baktı. "Zilin çaldı, yukarıya çıkıp cevapladın ve şimdi duvara tutunmuş ve betin benzin atmış bir halde tekrar aşağıdasın. Hissedecek ne var?"

Kendime gelmek için başımı salladım. Violet'in son zamanlarda yaşadığım türden tuhaf titreşimler ve başı dönerken bir yandan da parmaklarının karıncalanması gibi şeyler hissetmediği açıktı. Beynimi garip bir şekilde çalıştıran ve düşüncelerimin cıvıklaşarak akıp gitmesine neden olan tuhaf bir sersemlik... Ama sonra, özellikle yeni bir maceranın vakti gelip de geçtiğinde her şeyden nem kapmak benim uzmanlık alanım sayılırdı.

“Hiçbir şey yok.” Şapkamı düzelttim. “Unut gitsin.”

Ben onun koltuğuna yanaşırken Violet, “Nasıl hiçbir şey yok,” dedi. “Kayıp Eşya Bürona bir şey teslim edildi ve tamamen tuhaflaştın. Ve o şeyin *ne* olduğunu bilmek istiyorum.”

Ardından da daha ben onu durduramadan yerinden fırladığı ve elimde tuttuğum şeyi kaptı.

Peki masamın ziline çalınmasına neden olan ve düşüncelerimi yitip giden zaman konusu üzerinde tik taklamaya iten şey neydi?

Eh, kendiniz görün.

Bu bir saatti.

Belli ki uzun yıllar önce kaybolmuş, eski püskü ve bozuk bir kol saati.

“Ooo,” dedi Violet saati elinde çevirerek. “Hem de kurmalı bir saat.” Ve saati dağınık saçlarının arasında kulağının olması gereken yere gömmeden önce, küçük kurma kolunu işaret parmağıyla başparmağı arasında kabaca çevirdi.

“I-ıh,” dedi hayal kırıklığı içinde. “Tık bile yok.”

Bana parçalanmış kadrani göstermek için saati kaldırdı.

“Ölmüş!” diye ilan etti dramatik bir tavırla. “Korkunç bir suç anında sonsuza dek donup kalmış...”

“Şunu bana versene!” Saati tekrar kaptım. “Henüz gözden geçirmeye fırsatım olmadı, hepsi bu. Bir temizlikçi tarafından otel restoranındaki bir kaloriferin arkasında bulunmuş. Muhtemelen yıllardır oradaydı. Sadece biraz ilgiye ihtiyacı var, o kadar.”

Violet sanki ben konuşmamışım gibi “Korkunç bir suç,” diye devam etti, “hem de gece yarısı işlenmiş!”

“Gece yarısı mı?”

Saatin çatlak kadranına tekrar baktım. İki kolu da Sanki son yaptığı şey teslim olmaya çalışmış gibi, iki kolu da tam on ikiyi gösteriyordu.

“Gün *yarısı* da olabilir,” diye öneride bulundum. “Neden hep en tedirginlik verici seçeneği tercih ediyorsun?”

Violet sırttı ve Erin’in kulağının arkasını kaşdı.

“Öyle ya da böyle, Herbie, artık kimse o saati istemez. Birisi ayaklarının altına almış gibi görünüyor. En iyisi salla gitsin.”

“Salla gitsin ha!” dedim tükürükler saçarak, duyduklarımın inanmakta güçlük çekiyordum. “*At gitsin* mi demek istiyorsun?”

“Tabii ki,” diye yanıt verdi Vi. “Hiçbir işe yaramıyor. Bana onu saklayacağını söyleme.”

Saati kaldırıp işiğe doğru çevirdim. Çatlak camıyla onlarca yılın tozuna ek olarak, deri kayışı da kaloriferin sıcaklığında pişip kaskatı olmuştu ve çelik kasası çizik içinde kalmıştı. Kabul ediyorum, bu saati tamir etme olasılığı çok düşüktü. Ama sonra Kayıp Eşya Sorumlusu şapkamı astığım küçük rafa baktım. İçi mekanik mucizelerle dolu kurmalı keşiş yengecim sadık ve güvenilir Kurgeç, orada sıcak ateşin ışığında parlıyordu.

“Bütün bir yılı burada geçirmene rağmen Kayıp Eşya Büromun nasıl çalıştığını hâlâ anlamamana inanamıyorum, Vi,”

diye cevap verdim. “Benim işim, ne kadar hırpalanmış ve hasar almış olursa olsun bu saatin bakımını üstlenmek ve eğer başarabilirsem gerçek sahibine de geri götürmek.”

Bunu dememle birlikte saatin kurma kolunu işaret parmağımla baş parmağım arasına aldım bir profesyonel gibi sabit bir hızla çevirdim. Sonra da kendi kulağıma tuttum.

Ama Violet’e bir şekilde bir şey kanıtlamayı ummuşken, hayal kırıklığına uğradım.

Saat sessiz ve hareketsiz kalmaya devam etti.

Ve ölü.

“Sadece çöpe at gitsin, Herbie,” diye ısrar etti Violet. Ve sonra da ekledi, “Hem bütün bir yılı burada geçirmedim, değil mi? Daha bir yıl olmadı. Kış gündönümünde* gelmiştim, unuttun mu? Daha iki gün var.

Unutmak mı?

Nasıl unutabilirdim ki?

Hem de ne *tam-bir-yıl-olmayan* bir yıl olmuştu!

Maceralarımıza ait hatıralar, davetsiz bir şekilde ve hızla gözlerimin önünden geçti: efsanevi Malamander ile ölümün eşliğinden dönüşümüz; fırtına balığı Gargantis ile yaşadığımız korkunç kargaşa; kendimizi Shadowghast olarak bilinen bir varlıkla içinde bulduğumuz dehşet; ve sonra da, Festergrimm’in Tuhaf Balmumu Heykelleri’nde sadece birkaç hafta önce başımıza gelen bütün korkunç olaylar.

* Kış gündönümü: Yılın gecenin en uzun olduğu günü, 21 Aralık.

Violet hayatıma girdiğinden bu yana hayatım hiç de sıkıcı geçmiyordu.

Ama bunları elbette söylemedim. Bugünlerde daha yeni, daha cesur bir Herbie olabilirim ama yine de yılın en uzun gecesi bu kadar yakinken ve Noelin de eli kulağındayken maceralar konusunu açmak istemiyordum. Onun yerine, tamir masamda bulabildiğim en ince tornavidayı alıp bozuk saatin arka kapağını açtım.

Harap olmuş dış kasasının aksine, saatin içindeki mekanik aksam kusursuz bir şekilde parlıyordu. Lambanın ışığına tutup pirinç çarklarla dişlilere baktım ve acaba nereden başlasam diye merak içinde kaldım.

“Ama,” diye tekrar geldi Violet’in sesi, “buradaki zamanım ne kadar heyecan dolu geçmiş olsa da bütün bu yaşadıklarımızın anlamı *neydi?*”

Başımı kaldırdığımda boşluğa dalıp kalma sırasının şimdi Violet’te olduğunu gördüm. Heyecanlı hali birdenbire kaybolmuştu ve gözleri saçlarının arasından parlıyordu.

“Mırk?” dedi Erwin.

“Bir yıl!” dedi Violet yüksek sesle. “Buraya annemle babamı bulmaya geleli bir yıl oldu, Herbie. Ve onların yerine bulduğum sadece... sensin! Ve Tuhaf Deniz Kasabası. Ve macera ve sihirle dolu yepyeni bir hayat. Ve her şey ne kadar harika olsa da annemle babamın kayboluşunun sırrını çözmeye ilk gecekinden daha yakın değilim. Yani belki de bu muhteşem yıl bir hiç uğruna geçti.”

Aynı demin Violet'in sesini yükselttiği şekilde "Bir hiç uğruna geçmedi!" dedim. "Yani demek istediğim... annenle babanı bulmaya geldin ama onların yerine kendini buldun, Vi. Bir kitap karakteri filan gibi işte."

"Bu biraz klişe oldu, Herbie."

"Eh, olabilir," dedim ve saate geri döndüm, "ama yine de doğru."

Ve ardından onu gördüm: İki dişlinin arasına sıkışmış ufacık, pırıldayan bir kum tanesi. Tornavidamı aldım ve kum tanesini elimden geldiğince nazik bir şekilde saat mekanizmasından dışarı ittim.

Anında, bir tık sesiyle ve kim bilir ne kadar uzun zaman sonra tekrar harekete geçen küçük pirinç çarkların görüntüsüyle ödüllendirildim.

"İşte." Saati kapattım ve Vi'ye verdim. "Şimdi onu lütfen doğru saate ayarlayabilirsen, ben de bir kayıp eşya etiketi hazırla... Hey!"

Sonunda çığlık attım çünkü Violet birdenbire koltuğundan fırlamasıyla Erwin'i odanın dört bir yanına saçtı.

"Herbie!" diye haykırdı. "Saat! Bu gece ne yapacağımızı unuttun mu? Geç kalacağız!"

Saati bir anda ayarladı, bileğine taktı ve paltosunu çekti.

Elimde olmadan tüylerim ürperdi!

Bu gece ne yapacağımızı unutmamıştım ama Violet'in unutmuş olmasını umuyordum.

“Öyle bakma.” Violet atkısını takarken sırttı. “Söz verdik. Ve dışarıdaki havanın durumuna bakılırsa, onun için mükemmel bir gece.”

“Beni endişelendiren de bu!”

Pencerenin ötesindeki karanlığa bakmamaya çalışarak kendi paltoma uzandım. Efsaneye göre Malamander adlı korkunç bir yaratığın Tuhaf Deniz Kasabası sahilinde avlanmak için ininden çıktığı geceye sadece iki gün kaldı. Böyle bir gecede denizin yakınına gitmek delilik ve geçen kış gündönümünde olan onca şeyden sonra Vi ile benim denizden uzak durmak için çoğu kişiden daha fazla nedenimiz var. Ama yine tam olarak bunu yapmaya hazırlanıyoruz.

Vi mahzenin penceresini açıp sıcacık evime sert ve karlı bir hava dalgasının girmesine izin verirken “Haydi ama Herbie,” dedi. “Geç kalmamalıyız.” Sonra göz kırparak ekledi: “Yakalamamız gereken bir canavar var.”

